

Sjómansheimi í Havn var stúgvandi fullt fyrrapartin í gjár, tá minningarhald teirra sjólátínu var har. Sonja Klein, prestur, og Edmund Joensen, lögmaður, søgdu nøkur orð á samkomuni har.

Mynd: Kalmar Lindenskov

Løgmaður: Deyðin altíð eirindaleysur

Kring alt landið mintust fólk í gjár teir, ið á ymsan hátt fórust á havinum í farna ári. Hesaferð vóru teir trettan í tali – flestu teirra menn í bestu árum

Allahalgannadagur varð í gjár hildin kring landið fyrri fyrst og fremst at minnst teir, ið fórust á sjónum farna árið, síðani vit sjóðst høvdu allahalgannadag.

Fastur siður hevur í mong ár verið at hildið dagin við

minningarhaldið og gudstænastum ymsastaðni kring landið, og so varð eisini hesaferð.

Minningarhald er altíð á Tórshavnar Sjómansheimi fyrrapartin allahalgannadag. Har plagar ein prestur

at siga nøkur orð, og so hevur lögmaður eisini eina røðu.

Í farna árinum eru trettan føroyingar sjólátinir, og tí var ikki óvæntað, at rættliga nógv fólk var saman komið á Sjómansheiminum fyrrapartin í gjár.

Hesin gamli siður, at minnst tey farnu, er gamal her á landi, og bera teir prýðiliga minnisvarðarnir boð um, at tað liggur okkum føroyingum í holdið borið

at vísa samkenslu og stuðla, tá á stendur. Tað er mærlí ein heiður vegna land og fólk alment at bera hendan virðiliga sið viðari, segði Edmund Joensen, lögmaður, á minningarhaldinum á Sjómansheiminum.

– So mangan mega vit ásanna gamla orðtakið, at fátt man feigdum forða, tí bæði á sjógv, landi og í luft dregur feigdin mannin, og tá er mannamáttur fámcentur. Tað rakar so meint, tá ófrættabod berast um raskar menn í bestu árum, sum so bráðliga fóru frá okkum. Av teimum trettan monnum, ið sjólotust í farna ári, vóru teir flestu menn í bestu árum.

Løgmaður tosaði víðari um, hvussu føroyingar allar tíðir hava leitað út á hav, og hvussu teir hava kent álvar-

Minningarhald í Klaksvík

Seinnapartin í gjár varð minningarhald teirra sjólátínu við minnisvarðan í gamla kirkjugarðinum í Klaksvík.

Jógvan Lützen bjóðaði øllum at vera vælkomin, og síðani sang Betesda-kórið sangin »Brátt teir ævigin undar«, áðrenn »Slættasti sjógvur og brattasti bylgjur« varð sungin sum felagssangur.

Síðani helt stjórin á Klaksvíkar Sjómansheimi, Bjarti Petersen, røðu.

Hann byrjaði við at lesa brot úr Sálmi 107, ið snýr seg um teir, ið lögdu skip sín í hav og fóru ferðir um sjógvin, og hvussu teir takkaðu og prísaðu Harranum.

– Tað er gott hjá tí hart kroysta sjómanninum at hava Guð at líta á og at venda sær til, legði Bjarti Petersen dent á í røðu síni, har hann eisini nart við tann týðning, ið mammann hevur í samfelagnum.

– Minnisvarðarnir avmynda tað so væl, har mammann situr við børnunum og lítur út á hav. Børnini kenna seg trygg hjá mammuni og hon er teirra styrki – men hon grætur í hjarta sínum.

Bæði, tá sjómenninir eru leingi burtur – og so,

tá teir ikki vinna aftur upp land – er tað mammann, ið ber øllum uppi.

Eisini greiddi Bjarti frá barnaminninum, um hvussu skipini plagdu at leggja stult úti á Pollinum, har teir lögdu ferð sína í Harrans hond, áðrenn farið varð avstað.

– Tað var so nógv óðrvisi tá, tí telefónsambandið var lítið og einki, og eins og tey heima ikki vistu, hvussu gingist hevði teirra monnum á sjónum, vistu sjómenninir heldur ikki, hvussu vorðið var heima, segði Bjarti Petersen.

Eftir røðuna hjá honum vórðu kransar lagdir við minnisvarðan. Jógvan við Keldu legði krans fyri Klaksvíkar Býráð, Sámuel Petur í Grund fyri Føroya Landsstýri, Frits Olsen fyri Klaksvíkar Útróðrarfelag, Niclas Johannesen fyri Klaksvíkar Arbeidsmannafelag og Hanna Isaksen fyri Klaksvíkar Arbeidskvinnufelag.

Síðani varð sungin felagssangurin »Styr míni skútu í ódn og logn«, áðrenn Betesda-kórið sang »Lit allar tinar leiðir« og Jógvan Lützen at enda takkaði øllum, ið komin vóru til minningarhaldið.

hj.

an í teirri avbjóðing, havið í sjálvum sær er. Eisini nart hann við álvarsligu Estonianlukkuna fyri mánaði síðani, har hundradtals menniskju lótu lív.

– Stóra manntalið, ið sjólatst við hesum stásiliga skipi, svara í luftalli til londini, tað rakti, ið eina bátsmanning í Føroyum, segði lögmaður.

Eisini nart hann við, at vit í Føroyum í dag gerast færri á so mangan hátt.

– Tey tungu boðini um arbeidsløysi, óarbeidsfari og ognarmiss kennast mongum svár, men eingi

boð eru so tung sum deydsoðini, segði Edmund Joensen í røðu síni.

– Deyðin er altíð eirindaleysur, og ørindaleysur er hann ongantíð. Sum óboðin fíggingi kemur hann á gátt, og fer ikki tómhentur avstað aftur. Tó – fyri lagnumugu vit lúta.

Síðani las lögmaður upp nøvnini á teimum trettan, ið sjólátin eru í farna árinum, og aftaná varð farið niðan í Viðarlundina, har Edmund Joensen legði krans frá landsstýrinum við minnisvarðan.

hj.

Edmund Joensen, lögmaður, leggur kransin frá landsstýrinum

Mynd: Kalmar Lindenskov

Trettan sjólátinir

Farna árið kravdi havið lívið á trettan føroyingum. Í yvirlitnum frá Fiskimannafelag Føroya vantaði ein teirra í. Tað var 82 ára gamli Andrias Hansen úr Norðragøtu, ið druknaði í havni í Norðragøtu 5. mars í ár.

Mong vóru eisini við uppi við minnisvarðan í Viðarlundini

Mynd: Kalmar Lindenskov